

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.687 van 18 juli 2011
in de zaak A. 196.047/XIV-32.096**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter JP Lips
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 65 b 11
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 maart 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 39.231 van 24 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5577 van 30 april 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 juni 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter JP Lips, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 3 maart 2008 België binnen en verklaart zich op 15 oktober 2009 een vijfde maal vluchteling. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 9 november 2009 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 december 2009 stelt de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing twee afzonderlijke beroepen tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in, één tegen de weigering tot in overwegingname en één tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Met een arrest van 24 februari 2010 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de beide verzoekschriften samen worden behandeld omdat zij tegen eenzelfde beslissing zijn gericht en verwerpt hij het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

De middelen in de huidige zaak hebben enkel betrekking op de verwerping van het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de hoger genoemde beslissing van 9 november 2009.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/2, § 2, 39/56 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op. Hij licht dit als volgt toe:

“Verwerende partij besliste dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert in de zin van artikel 39/56, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 bij het aanvechten van de bevelscomponent van de onderliggende beslissing omdat zo motiveert zij "bij de eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatsecretaris aldus immers niet anders dan in uitvoering van artikel 71/5 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, na opnieuw te hebben vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging werd genomen.". Het aangevoerde motief van de gebonden bevoegdheid ontslaat verwerende partij evenwel niet om op alle middelen uit het verzoekschrift tot nietigverklaring van verzoekende partij te antwoorden. In het verzoekschrift tot nietigverklaringen van de onderliggende beslissing voerde verzoekende partij aan dat deze niet werd gemotiveerd ("Naast de verwijzing naar de rechtsgrond waarop de beslissing steunt is er geen uitdrukkelijke motivering in de bestreden beslissing te bespeuren die de bestreden beslissing rechtvaardigd."). Door op het aangevoerde middel niet te antwoorden schendt verwerende partij de artikelen 149 van de Grondwet en 39/65, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980.”.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

6. De verzoeker stelt enkel dat het motief van de gebonden bevoegdheid de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ontslaat van de plicht om op alle middelen te antwoorden. Hij vecht echter niet de vaststellingen betreffende de gebonden bevoegdheid

van de verwerende partij en het daaruit voortvloeiende gebrek aan belang bij zijn annulatieberoep aan. Evenmin geeft hij aan dat hij niet in de mogelijkheid was zulks in het verzoekschrift tot cassatie te doen.

In het licht van dat thans niet aangevochten motief, hoefde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad niet in te gaan op het middel, ontleend aan het gebrek aan uitdrukkelijke motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij had daar enkel op in moeten gaan indien hij het bij hem ingestelde annulatieberoep ontvankelijk had verklaard.

In het bestreden arrest wordt trouwens duidelijk uiteengezet waarom het om een gebonden bevoegdheid zou gaan en waarom de kritiek van de verzoeker tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet-ontvankelijk zou zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 32 en 33 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (Vluchtelingenverdrag) en bevoegdheidsoverschrijding op. Hij licht dit als volgt toe:

“Verwerende partij diende ambtshalve na te gaan of de nationale wetsbepaling niet de hogere rechtsnorm schendt en zo ja deze buiten toepassing te laten (H.v.J. van 22 juni 1989, Costanzo v. Stad Milaan, 103/88 in M. Maresceau, Europees gemeenschapsrecht. Bronnenboek I. Algemeen deel, Brussel, E. StoryScientia, 1991, 320). In casu schendt artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het non-refoulementbeginsel van de artikelen 32 en 33 van het Verdrag van Genève dat via 48/4, § 2, c) van voormelde Wet van 15 december 1980 toepassing vindt en waarop verzoekende partij zich kan beroepen. Verzoekende partij is Afghaans staatsburger en zijn land van herkomst verkeert in een intern gewapend conflict en hij kan in die omstandigheden niet teruggestuurd worden. Verwerende partij had zoals ook voor hem de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de toepassing artikel 71/5 van voormelde Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 buiten toepassing moeten

laten omdat zij het non-refoulementbeginsel in geval van een intern gewapend conflict schendt. Schending van artikel 48/4, § 2, c) van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto de artikelen 32 en 33 (nonrefoulement) van het voormelde Verdrag van Genève.

De schendingen zijn daadwerkelijk van die aard dat zij tot cassatie van de bestreden beslissing kunnen leiden en de strekking van de bestreden beslissing kunnen hebben beïnvloed.”.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel. Hij voegt toe dat een repatriëring van de verzoeker enkel naar het land van herkomst kan, dat noch de bestreden beslissing noch het administratief dossier een ander land vermelden en dat hij niet hoeft te antwoorden op de terugleiding naar een ander land dat niet wordt aangeduid. Daarom acht de verzoeker zijn opmerkingen omtrent de schending van het beginsel van het verbod op refoulement pertinent.

Beoordeling

9. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet geeft mede inhoud aan het begrip “ernstige schade” met betrekking tot de eventuele toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, doch handelt niet over de verwijdering of de terugleiding van vreemdelingen als dusdanig. De verzoeker kan zich daarom niet dienstig op deze bepaling beroepen. Door aan te voeren dat hij als Afghaans staatsburger niet kan worden teruggestuurd omdat zijn land van herkomst in een intern gewapend conflict verkeert, vraagt de verzoeker in wezen een nieuwe feitelijke beoordeling van de zaak. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter echter niet in de beoordeling van de feiten te treden.

Artikel 32 van het Vluchtelingenverdrag heeft betrekking op de uitzetting van vluchtelingen. Artikel 33 van hetzelfde verdrag bevat het verbod tot uitzetting of terugleiding van vluchtelingen. De verzoeker daartegen is juist niet erkend als vluchteling en ook de subsidiaire bescherming werd hem met de aanvankelijk bestreden beslissing geweigerd. Hij kan zich dus geenszins op die bepalingen beroepen.

De verzoeker zet niet anders dan met het voorgaande uiteen op welke wijze bevoegdheidsoverschrijding zou zijn gepleegd, althans niet door de annulatierechter zou zijn vastgesteld.

Het tweede middel is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien juli tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen